

obstaral předsunutý tým a jimiž se měli přesunout z Ašchabadu k iránským hranicím. Proto byli nuceni vyjednat nákup staré otlučené dodávky od arménského prodejce ojetých motorových vozidel – další nedostatek výcvikových kurzů.

Pak přišla nejvážnější překážka: před třemi dny si jejich nejlepší odstřelovač zlomil kotník, když prozkoumával úsek silnice splavený vodou. Jedinou možností bylo odeslat ho v doprovodu zdravotníka zpátky k turkmenské hranici vzdálené sto šedesát kilometrů. Oddíl tak ztratil dva muže a třetinu palebné síly. I ostatní samozřejmě uměli dobře střílet – a také budou –, ale pečlivě nacvičený plán si vyžádal podstatné úpravy. Ztráta také znamenala, že zbylí čtyři museli nést mnohem těžší náklad. Proto ten ukradený osel. Nyní je od místa, kde pronikli do Íránu, dělilo pět dní a šest set padesát kilometrů a byli hodně unavení. Poslední tři noci šli pěšky, čtrnáctihodinové pochodové etapy proložené za denního světla odpočinkem v úkrytu mezi pískovcovými skalisky. Navzdory všem těžkostem však stáli blízko úspěchu.

Nehybný vzduch sladce voněl, a když už slunce přestalo spalovat zemi ohnivými paprsky, i poušť jim připadala snesitelná. Stein se připojil ke svému týmu. Dva muži na křídlech už čekali, předsunutá hlídka přišla jako poslední. Všichni měli na sobě tmavá roucha a sandály. Vousy pěstované několik měsíců měli dlouhé a neupravené. Jako skupina splynula čtveřice narušitelů s prostředím tak dobře, jak jen čtyři muži v této části světa mohli. Seskupili se do kroužku a Stein se jim pokoušel podívat do očí. Nepodařilo se mu to, protože všichni neustále tékali pohledem kolem sebe. Pozorní a připravení.

„Co teď?“ zeptal se zástupce velitele Dani, aniž spustil zrak z obzoru.

Stein se zadíval na světélkující displej navigace GPS. „Pořád nám zbývá pět kilometrů. Neexistuje šance, že bychom naložili veškeré vybavení a dostali se na místo před úsvitem.“

Stál pod hvězdnou oblohou bez jediného mráčku a odhadoval terén před sebou. Od vrcholu pahorku je dělilo padesát metrů a za ním se rozprostíralo dno vyschlého jezera, tvrdé a hladké jako kulečnickový stůl, které vystřídalo kamenité vyvýšeniny a neposkytne jim téměř žádné krytí.

„Tak jdeme,“ plácl Stein Daniho hřbetem ruky do neprůstředné vesty. „Možná to uvidíme.“

Velitel vedl svého zástupce k hřebeni. Zbylí dva vojáci zůstali bez protestů u výstroje. Písečný pahorek, který byl nad síly ukradeného osla, představoval nejvyšší terénní bod široko daleko, a jak se oba komandos blížili k jeho vrcholku, přikrčili se, aby je nepřítel nespatriil. Předávali si dalekohled pro noční vidění a prohlíželi si ostrůvek tlumeného světla, jenž jako by se vznášel v povětří.

„Tamhle je to,“ poznamenal Stein. „Osvětlené jako nějaký zatracený lunapark.“ Předal dalekohled podřízenému.

Dani se podíval a řekl: „Zdá se, že pořádají večírek. Počítali jsme s osmi strážnými. Pokud tam dnes v noci mají nějakou zvláštní sešlost s potentáty, může proti nám stát čtyřnásobná síla.“

„Děláš si zbytečně velké starosti, Dani. Skutečnost, že tam mají večírek, jenom potvrzuje správnost našich zpravodajských informací. Určitě tam je. A co je ještě lepší, všichni budou nejspíš opilí.“

Dani se na Steina tvrdě zadíval. „A ty jsi zase nebezpečně lehkomyšlný. Musíme to zvládnout před svítáním.“

„Máš konkrétní nápad?“

„Pořádají večírek. Třeba by se nám povedlo nachytat ho